

HERCEGHÚTI HÍREK

HERCEGHÚT KÖZSÉG INFORMÁCIÓS LAPJA

2017. MÁJUS HÓ, 18. ÉVFOLYAM 5. SZÁM ÁRA: 200,- FT

Öt éves a partnerség Beaumont le Roger-rel

Az elmúlt év őszén ismét szívélyes meghívás érkezett Beaumont le Roger Partnerségi Tanácsától, melynek aktualitását az idén 5 éves partnerségi jubileum adta. Herceghút Község Önkormányzata 2012-ben kötötte meg a hivatalos partnerségi megállapodást a normandiai Beaumont le Roger (Franciaország - Normandia) városával, melynek megerősítésére az idei találkozón került sor. Francia barátainak idén egy teljes hosszú hétvégéjüket szánták a herceghúti delegáció fogadására, mivel május 8. hazájukban nemzeti ünnep és munkaszüneti nap. A herceghúti delegáció 2017. május 5-8. közötti időszakban tett látogatása a francia elnökválasztás második fordulójának napjára esett, így a fokozott biztonsági intézkedéseket még erőteljesebben érzékeltük a repülőtérre érkezéskor.

A delegáció tagjai - Rák József polgármester, és felesége, Stumpf Andrásné, Német Nemzetiségi Önkormányzat elnöke férjével, Rák Tamás képviselő és felesége Rákné Stumpf Enikő, továbbá a dr. Stumpf Enikő jegyző és Horváth László - Párizs Beauvais-Tille repülőtérre 9 órakor érkeztek meg és ott már felsorakoztak a francia partnertelepülés vendéglátó családjai, hogy autóikkal Beaumont le Rogerre utazzunk. Útközben mindenki a számára legkönnyebb, vagy legjobban érthető nyelven kommunikált – németül, angolul, franciául vagy magyarul – és ez a soknyelvűség az ott tartózkodást végig jellemezte, sőt még az orosz nyelv is előkerült, mivel a két évvel ezelőtt elhunyt Gerard Philipp fia most éppen az oroszot tanulja.

Kora délután érkezünk meg Beaumont-ba, ahol egy hangulatos kis étteremben ebédeltünk együtt a francia vendéglátókkal.

Ezután a fogadó családoknál elfoglaltuk a szállást, majd hamarosan indulni kellett a hivatalos partnerségi eseményre, a városházára.

A gyülekező a városka központi terére volt megbeszélve, ahol meglepetésünkre Jean-Pierre Le Roux polgármester a francia nemzeti válszalagban érkezett. Mivel nem a városháza felé vettük az irányt, ekkor már sejtettük, hogy ismét valami meglepetéssel készültek.

A Risle nevű patakon átívelő kőhíd lábánál Laurent Basill, a partnerségi kapcsolat koordinálójá és Gilbert Marvin a partnerségi tanács elnöke örömmel számoltak be legújabb kezdeményezésükről, melyet a városi tanács támogatott és a hidat Herceghút névre keresztelték. A szép számban összegyűlt közönség előtt ennek az emléktáblának a leleplezésére kérték fel Beaumont le Roger és Herceghút polgármesterét. Rák József polgármester meghatottan köszönte meg a szép gesztust, a barátságot és európai életérzést erősítő szimbolikus ajándékot! A sajtónak szánt fotók elkészítése után a városházába igyekeztünk, ahol már előkészítve várakoztak a megerősítendő partnerségi nyilatkozatok. Az ünneplő közösséghez már a híd keresztelésekor csatlakozott Jean-Claude Rousselin, a város korábbi polgármestere, akivel 5 évvel ezelőtt a partnerségi együttműködésről szóló okiratot polgármesterünk aláírta. Jelenleg ő egy nagyobb térség előljárója, de továbbra is fontosnak tartja a francia – magyar barátság ápolását.

A városházi ünnepség a méltóságteljes, ünnepi hangulatban telt, az épületen a magyar delegáció tiszteletére kinn lobogott a magyar nemzeti zászló. Az 5 éves partnerséget megerősítő okirat aláírására pezsgővel koccintottunk, majd az ünnepi vacsorára egy kisvendéglőbe mentünk, ahol a virágból készült asztaldíszek ezúttal is magyar nemzeti színekkel voltak kombinálva.

A késő estébe nyúló fogadáson francia specialitások kerültek az asztalra, a korábbi találkozások és élmények felelevenítésével vidám hangulatban zárult az első nap. Második nap, szombaton közös autóbuszos kiránduláson vehettünk részt a fogadó családokkal együtt, Normandia kikötő városába, Le Havre –ba utaztunk. Idegenvezető kísérte a csoportot és kicsit háborzongató volt hallgatni azt, hogy a II. világháborúban porig bombázott városból világörökségi helyszínt tudtak újjáépíteni az itt élők. A vilagorokseg.blog.hu cikke alapján:

„Ha egy francia város gyönyörű városközpontját próbáljuk magunk elé képzelni, akkor jó eséllyel középkori házak, szűk utcák, időtlen idők óta működő pékségek és gótikus templomok jelennek meg képzeletünkben. Van azonban Normandiában egy máshogy gyönyörű város: Le Havre városát a II. világháborúban porig bombázták, de egységes koncepció alapján betonból építették újra. Mára Le Havre arra lett példa, hogy hogyan lehet betonból izlősen építkezni.” Egy város, amely arról ismert, hogy a II. világháborúban lényegében teljesen elpusztult és jelenleg az ország első számú teherhajókikötője, ritkán szokott az utazók célkeresztjébe kerülni. Így van ez a francia Le Havre-ral is, amely annak ellenére sincs fenn egy átlagos turista bakancslistáján, hogy a belváros az UNESCO világörökségi listáján szerepel. Le Havre valóban csak egy néhány órás kitérőt ér meg egy normandiai utazásunk részeként, de kár lenne kihagyni, hiszen érdekeskontrasztot mutat a környék halászfalvaihoz és luxusszállóvárosaihoz képest.

Le Havre városát I. Ferenc király alapította 1517-ben, annak érdekében, hogy kiszolgálja Franciaország növekvő volumenű tengeri kereskedelmét. A települést először - a király neve után - szerényen csak Franciscopolisnak hívták, később lett Le Havre-de-Grâce, azaz a Hála Kikötője a város neve. Az árvízi hajósként elhíresült Wesselényi Miklós is ezen a néven emlegeti még a várost az Útinaplójában, amikor az 1820-as években áthaladt a településen. Le Havre évszázadokon keresztül az Újvilág francia felfedezőinek központja volt, így gazdag, mozgalmas és nyitott városként polgárai hatalmas vagyonokra tettek szert. Az egymás után következő francia vezetők felismerték a La Manche csatorna partján fekvő Le Havre stratégiai elhelyezkedését, így folyamatosan fejlesztették, és az ország áru- és rabszolga kereskedelmének központjává alakították.

A város fekvéséből adódó jelenségét a náci is felismerték a II. világháborúban, így 1940-ben elfoglalták Le Havre-t. A város lakóinak egy jelentős része elmenekült, mások az ellenálláshoz csatlakoztak, vagy a náci ölték meg őket - de nyilván sokan kollaboráltak is a németekkel. Az épületekben a legnagyobb pusztítást azonban a Brit Királyi Légierő végezte a város felszabadítása-kor - több mint 12.000 épületet bombáztak le, míg sikerült 1944 őszén visszafoglalniuk Le Havre-ot a franciák számára.

A II. világháború után azonban a teljesen elpusztított város újratervezésével egy belga-francia építész, Auguste Perret-t bízták meg - és így kezdődött a város új, modern történelme.

Auguste Perret építész szinte egész életében a beton szépsége fogta meg - ebből az anyagból tervezett templomot Reincy-ben, raktárt Casablancában, zenéi iskolát Párizsban. Le Havre teljes újjáépítése rendkívül merész terv volt, hiszen semmit nem kívánt megőrizni a város régi épületeiből és hangulatából. Széles sugárutak, geometrikus formák, klasszicista formák jellemezték az új terveket. Sokunk számára ismerősek lehetnek ezek az elképzelések, hiszen a világháború után a keleti blokk országainak számos történelmi városát tették tönkre hasonló elképzelések mentén. Le Havre-ban azonban sikerült egyszerre modernet, funkcionálisat és a maga módján szépet létrehozni. A megújulás szimbóluma az új Városháza lett, melynek árkaos homlokzata a klasszicizmust idézi, de a mellette lévő 70 méter magas beton óratorony emlékeztet minket arra, hogy mikor is épült ez a közintézmény. A városháza környéke az 1950-es években elkészült új tervek értelmében 330 lakást építettek, ahova közel 1000 új lakó tudott beköltözni. A kor legmodernebb találmányait is felhasználták a házak építésekor, így távfűtés állt rendelkezésre minden lakásban. Nemcsak rengeteg közpark került kialakításra, de a házaknál hagytak teret kerteknek, sőt kisebb erdőknek. Így a rengeteg beton ellenére sem vált szürkéváros. Az 1950-es években kevés európai városban jutott egy lakosra ennyi zöld terület, mint Le Havre-ban. A város azonban egyáltalán nem akart elszakadni kulturális gyökereitől, így az újjáépítési projekt egyik központi eleme egy katolikus templom, a Szent József templom (Église Saint-Joseph) megépítése volt. A templom építése 1951-ben kezdődött Auguste Perret egy már meglévő terve alapján - eredetileg ezt a templomot Párizsban szánta. Perret azonban 1957-ben meghalt, így a kész művet ő már nem láthatta. A grandiózus épület - mint ahogy már megszokhattuk - betonból készült - így a 110 méter magas templomtorony is. Mivel a templomba a fény 13 ezer darab festett üvegen keresztül érkezik, így az épület belseje egy percig sem rideg, inkább egy spirituális világítótoronyhoz hasonlít. Le Havre fejlesztése azonban nem állt le a hatvanas években, és a következő évtizedekben is több - sokszor igencsak vitatott - épülettel bővült a város. Ennek egyik jelképe egy vulkánalakú színház és művészeti központ, amelyet az az Oscar Niemeyer tervezett, aki Brazília város ikonikus épületeinek többségét is. A Vulkanban színdarabokat mutatnak be, hangversenyeket rendeznek, de itt van az egyik városi könyvtár is elhelyezve. Le Havre arra példa, hogy igenis lehetséges egy tervezőasztal mellől elképzelt város szép, izgalmas és lakható -akkor is, ha betonból épült és szokatlan modern házakból áll. Le Havre azt is megmutatja, hogy Normandiát nem csak romantikus halászfalvak, monumentális katedrálisok és világháborús temetők miatt érdemes felkeresni. **Le Havre újjáépített városrésze 2005-ben került fel az UNESCO világörökségi listájára.**

A városnézés után a tengerparti sétány egyik csodálatos panorámájú kis éttermében fogyasztottuk el az ebédet. Lehetőség volt megízlelni a tenger gyümölcseit vagy éppen különleges halételeket. Ebéd után Normandia gazdagságát jelentő tengerparti kikötő felfedezésére indultunk egy kirándulóhajóval. Az egy órás út során részletes idegenvezetést kaptunk a francia tengeri kereskedelemre vonatkozóan. Őszinte elismeréssel csodáltuk a monumentális olajfinomító tartályokat, konténerszállító hajókat és próbáltuk megjegyezni az elhangzott számtalan adatot, hallhattuk, hogy a barnakőszén Lengyelországból érkezik, az olaj az arab országokból, de érkezik szállítmány Hong-Kongból is.

Az élményekkel teli nap hazafelé vettük az irányt Beaumont-ba, de sok pihenésre nem maradt idő, mivel jelezték, hogy a következő két nap semmilyen üzlet nem lesz nyitva, így aki vásárolni szeretett volna, annak aznap késő délután nyílt rá lehetőség. Az esti program Gilbert Marvin házában folytatódott, aki feleségével Ágnessel az egész hercegkúti delegációt és a francia fogadó családokat is meghívta közös vacsorára.

Vasárnap különleges eseménnyel kezdődött nap, hiszen az elnökválasztás vendéglátóinkat is lázban tartotta, így a napi program indulása előtt, reggel szerettek volna ezen túl lenni. Mivel jeleztük, hogy szívesen elkísérjük őket, így az általunk már jól ismert közösségi házban megtekinthették a szavazás menetét, sőt még a bizottság a szavazóhelyiségbe is beengedett bennünket.

A vasárnapi nap programja az elnökválasztás este 8 órai eredményhirdetéséig „normál” mederben zajlott, az előre tervezett program szerint. Ismét a normandiai tengerpart felé vettük az irányt, de a sziklás part megtekintése előtt egy 17 kertből álló különleges angolpark burjánzó növényvilágát vettük számba. A tengerparthoz leestálva a bátrabbak letesztelték a víz hőmérsékletét, megcsodáltak a hatalmas szilafalakat.

Az üdülőváros sétányán ismét egy partközeli étteremben volt az ebéd, majd szabadprogramként mindenki sétálthatott, nézelődhetett a különleges atmoszférájú helyen. A társaság nagyobb része a hazafelé vezető út során még megtekinthetett egy középkori templomot és annak temetőjét, de mindenki igyekezett haza, hogy az elnökválasztás eredményének bejelentésekor már a tv képernyő közelében lehessen.

Hétfőn délelőtt már a hazautazásra készültünk, a gyülekező pontnál mindkét település polgármestere értékelte a partnerkapcsolat ezen újabb állomását, majd elbúcsúztunk azoktól, akik nem kísérték bennünket a reptérig. Orly repülőtéréről indult a járat, de számítottunk arra, hogy valami oka van annak, hogy a szükségesnél jóval korábban indulunk. Mivel ez a reptér Párizs déli részéhez esik közel, így francia barátaink meglepetést tartogattak, ahová elég kalandos és érdekes utazás után jutottunk el Párizs színes bőrű bevándorlók lakta külvárosán keresztül.

Yerres-ben II. Rákóczi Ferenc halálának 275. évfordulóján a fejedelem mellszobrát Halász János, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium parlamenti államtitkára avatta fel a Párizshoz közeli kisváros Rákóczi terén. A bronzból készült alkotást Borsi Antal sárospataki szobrászművész készítette a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Önkormányzat kezdeményezésére, a Megyei Önkormányzatok Országos Szövetségének támogatásával. A mellszobor posztamentébe egy szívalak van belevésve, alatta pedig a "Nagyságos fejedelem, legyen akaratod szerint" olvasható franciául és magyarul.

A Párizstól 23 kilométerre található Yerres-ben töltötte Rákóczi franciaországi emigrációjának utolsó két évét 1715 és 1717 között. Törökországban bekövetkezett halála után, végakaratajának megfelelően, az itteni kolostorban helyezték szívének örök nyugalomra. A fejedelem szívének tartalmazó aranyselelencének később, a történelem viharában nyoma veszett, Yerres lakói azonban a mai napig őrzik a magyar történelem emblemikus alakjának emlékét, s minden évben megemlékeznek Rákócziról.

A Rákóczi téren készült még egy pár közös fotó és utána valóban a repülőtér irányába indultunk, de előtte még egy bevásárlóközpont gyorséttermében megebédeltünk. Ide már befelé menet is detektorral vizsgálták át még a női táskákat is, tehát elég veszélyes helynek tűnt. A repülőtér megközelítése sem volt kalandoktól mentes, mert mint utólag kiderült, egyik francia vendéglátónk sem ismerte ezt a repteret. Szerencsére a hazafelé tartó repülőút ideális időjárási körülmények között problémamentes volt és a delegáció tagjai ugyan kissé fáradtan, de élményekkel gazdagodva összegezték, hogy a közösség számára hosszú távon eredményeket felmutató partnerkapcsolat elmélyítésének részesei lehettek.

dr. Stumpf Enikő jegyző

Hősök vasárnapja– 2017. május 29.

Hercegkút közössége 2017. május 29-én vasárnap a szentmisét követően tartotta meg a Hősök napi megemlékezést, melyen az Ózdi Német Nemzetiség Önkormányzat szervezésében részt vett a Szent Kereszt Plébánia Jubilate kórusa és kísérei, valamint a Füzéri Hadtörténeti Egyesület hagyományörzői. Rák József polgármester ünnepi beszédében hangsúlyozta:

„Magyarországon május utolsó vasárnapján a háborúban elesett katonákra emlékezünk. Ez a nap, a Hősök Napja. Ezért gyűltünk össze, ide a temetőnkben található kereszt elé, amely egy emlékmű, s minden nap kell, hogy jelezze számunkra: a hőseket, az áldozatokat nem feledhetjük el soha. Ezek az emléknapiak pedig arra jók, hogy ezt ki is mondjuk, és fejet hajtsunk az emlékükhöz előtt.”

A hősök emlékünnepének eredete az 1917. évi VIII. törvényre vezethető vissza. Akkor mondták ki először, hogy:

„nemzetünk hősi halottainak kegyelet teljes tiszteletét megfelelő módon kifejezésre kell juttatni és az utókor számára meg kell örökíteni”.

Azt is kezdeményezték, hogy minden település köemléket állítson, az elesettek nevével:

„örizze meg a késő utókor hálás kegyelettel azok áldott emlékezetét, akik életükkel adóztak a veszélyben forgó haza védelmében. Minden község, város, anyagi erejének megfelelő, méltó emléken örökítse meg mindazok nevét, akik lakói közül a hazáért életüket áldozták fel.”

Eleget tett tehát Hercegkút közössége mindkét rendelkezésnek. Ezért állították ide ezt a keresztet elődeink. A templomunk előterében található kőtábla pedig méltó módon emlékezik meg arról a 28 hercegkútiról, akik a legdrágábbat, az életüket áldozták: **Isten-Király –Hazáért.**

1924-ben már a „Hősök emlékünnepé”-ről, mint nemzeti ünnepről rendelkezett törvény. Ebben írták elő, hogy a háború hősi halottaira szervezett megemlékezést tartsanak május utolsó vasárnapján. Sajnos a második világháborúban újabb nevekkal szaporodott a hősök sora. Azután évtizedeken át tilos volt az országnak, így községünknek is hőseit siratni. Apák és anyák, testvérek, feleségek, gyerekek csak otthon, vagy a templom falai között emlékezhetek rájuk.

Aztán a Magyar Köztársaság Országgyűlése a magyar nemzet soha el nem múló hálája jeléül, a ma élő és a jövő nemzedékek okulására, a hősök dicsőségére a 2001. évi LXIII. törvény alapján minden esztendő május hónapjának utolsó vasárnapját a Magyar Hősök Emlékünnepévé nyilvánította.

Ma, a Hősök Napján mindenekelőtt településünk Hercegkút, és nemzetünk hőseire emlékezzünk, tisztelettel és hálával.

De tiszteljük meg a világ minden hősi halált halt katonáját is! Békeidőben halottainkat temetőben lévő sírokba helyezjük örök nyugalomba, gondozzuk, virágokkal díszítjük sírjaikat. Az első és második világháború hadieseményeinek túlnyomó többség -,mint tudjuk-, nem magyar földön zajlott és így az elesettek nagy részét idegen országban, jeltelen sírokba temették.

A hozzátartozóknak, szerettük elvesztése iránt érzett fájdalmát tovább növelte, hogy a legtöbben csak azt tudták, meghalt, eltűnt, de hogy hol, melyik falu vagy város adott számukra örök nyugalmat életük szörnyű végnapjai után – azt nem mindig tudták.

Hány asszony volt tele szívfájdalommal, mert fiát vagy unokáját, férjét vagy testvérét jeltelen vagy közös sírba temették.

Hány nő maradt özvegyen, gyerekekkel vagy egyedül, átküszködve a háborúk alatti és utáni nehéz éveket.

Hány gyermek maradt árván, soha nem látva többet apját vagy anyját, kezdve így az életét.

De ne feledjük:”csak az hal meg igazán, akit elfelejtettek!”

Mindenki jobban szeret ünnepelni, mint olyan eseményekre emlékezni, mely maga, családja, vagy közössége számára tragédiával járt. Így vagyunk ezzel mi is. A hősi halottainkra való emlékezés nem gyászünnp. Nem halottak napja, hanem büszke, öntudatos kegyelet azok iránt, akik a magyar történelem vérzivatairaiban a Hazájukért a legtöbbet, életüket adták. Fájdalommal, de büszkeséggel gondolunk a kötelességüket teljesítő bátor katonákra, azokra a neves és névtelen hősökre, akik népünk szabadságáért estek el. De hajtsunk fejet azon áldozatok előtt is, akik nem katonaként vesztették életüket. Azok előtt, akik a harcok és a bombázások áldozatai voltak, akiket a „málenkij robot”-ra elhurcoltak, akiket meggyilkoltak. Mindazokat a nemzet hőseinek kell tekintenünk, akik fegyverrel, vagy anélkül szolgálták a hazánkat és életüket áldozták érte.

Tisztelt emlékező közösség!

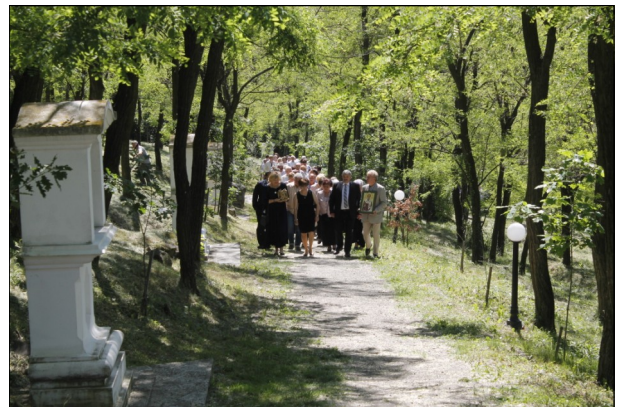
A magyar hősök emlékének megőrkítése az utókornak olyan kötelessége, amely önbecsülésünk, nemzeti azonosságtudatunk megtartásának alapvető feltétele.

Hősi halottaink és hazatért hőseink tisztelete megköveteli, hogy mi is becsülettel helyt álljunk. Helyt álljunk a hazáért. Nem fegyverrel a kézben, lövészárkokban, gránátok robbanása mellett kell harcolnunk, a haza ma ekkora áldozatot nem követel meg tőlünk. A ma élő generációk többsége számára szerencsére már messze került minden háborús borzalom élménye. De emlékeznünk nemcsak az utókor parancsa, hanem kötelességünk is a jövővel szemben.

Ez a megemlékezés a kegyeletadás mellett a béke jelentőségére hívja fel a figyelmet. Azt sugallja a mai kor emberének, becsülje meg, hogy a közvetlen háborútól mentes korban és helyen élhet. Hajtsuk meg fejünket és adózunk tisztelettel a hősök, s valamennyi, az I. és II. világháborúban katonaként szolgáló emléke előtt.

Kérjük a jó Istent, adjon nekik örök nyugalommal, legyenek példaképeink, mi pedig éljünk békességben!”

Szent Orbán Zarándoklat – 2017. május 29.

Matisz Gyuláné - Éva óvónéni nyugdíjas búcsúztatója

2017. május 19-én este ismét nyugdíjas búcsúztatóra gyűltek össze Hercegekút nyugdíjas és jelenleg is aktív közalkalmazottai, köztisztviselői és a nyugdíjba vonuló Matisz Gyuláné vezető óvónő meghívott vendégei.

Az egybegyűlt ünneplő közösség nevében Göttliné Hutka Ágnes megbízott intézményvezető az alábbi szavakkal búcsúzott kollégájától: „Kedves Éva! Lezárult életed egy korszaka, egy hosszú dolgozó időszak, 40 munkával töltött év. Az óvoda dolgozói nevében nekem jutott a legszebb, de egyben a legnehezebb feladat, hogy elbúcsúzzak tőled.

Az élet minden szakaszának meg van a maga szépsége. Te is elérkeztél egy új korszak küszöbéhez. Igaz, már kószolgatod egy jó ideje, de úgy gondoljuk, hogy az elkövetkező napokban véglegesen belépsz a nyugdíjasok népes táborába. Ez a 40 év túl hosszú idő ahhoz, hogy nyomtalanul eltűnjön az ember életében. Emlékek sora villan fel gondolatainkban.

Voltak vidám, lelkesedéssel teli napjaid, de az éremnek is két oldala van, mert a sors olykor akadályokat is gördített eléd, hogy jellemed erősítse. Te akkor sem adtad fel hivatásod, mindvégig megoldásokat keresve kitartottál.

Hosszú, évtizedek munkája kötött az óvodához. Számos szakmai programon, továbbképzésen vettél részt, nem beszélve az udvarrendezésen és az intézmény átalakításokon, jubileumi eseményeken. Több száz gyereket neveltél, tanítottál az aktuális elvárásoknak megfelelően, de az emberi értékeket elsődlegesen szem előtt tartva. Lelkiismeretes munkával felkészítetted a kicsiket az iskolai életre, elkalauzoltad őket a mesék világába, a német nyelvet megismertetted és megszerettetted velük, amely kiemelkedő szerepet tölt be az óvodások kis életében. A gyerekek személyiségét játékkal, humorral, szabadságélménnyel, önállósággal töltötted meg.

Elgondolkodtál-e azon, hogy a 40 év alatt hány értekezleten, kiránduláson, továbbképzésen vettél részt? Hány letörölt gyermekkönyvet vagy hány mosolygó gyermekarcot jegyez a 40 év statisztikája? Bizony nagy számok ezek! Hosszú éveken át óvónőként, majd vezetőként dolgoztál. Sok-sok gyermek, ma már családanyak-apák óvónénije voltál, akik szívesen emlékeznek vissza a veled töltött közös élményekre.

Kívánjuk, hogyha az utcán találkoznak veled régi neveltjeid, mosolyogva köszöntsenek, szóljanak hozzád néhány kedves szót és gondoljanak rád szeretettel, hálával, mert ennél szebb ajándékot egy vérbeli, elhivatott óvónéninek nem tudok elképzelni és kívánni.

Bízunk benne, hogy te is legalább olyan szeretettel gondolsz vissza ránk és a gyerekekre, mint ahogy azt mi tesszük veled kapcsolatban. Munkatársaim nevében mondhatom, hogy valamennyien megőrizzük emlékezetünkben a szép emlékeket, a dolgos hétköznapi napokról, kirándulásokról. Köszönjük a 40 éves kitartó munkádat, amit mindig a közösségért tettél, akár beosztott óvónőként, akár vezetőként.

Most már eljött a pihenés számodra. Megérdemelsz egy kicsit lassabb tempót, nyugalmat. A mindennapos rohanás, készenlétben állás után, már koncentrálnsz családotra, jobban odafigyelhetsz önmagadra, egészségedre. Az ovi közel van hozzád, bármikor szívesen látunk, ugorj át hozzánk időnként egy kedves szóra és meséld el mi történt az unokákkal, életed legutóbbi kis csodáival. Minden történet véget ér valahol, de az életben minden vég, valami újnak a kezdete!

Ehhez kívánunk neked, hosszú, boldog nyugdíjas éveket. Vass Albert gondolatával búcsúzik: „Valahányszor valaki jót cselekszik ezen a világon: egy pillangó száll föl a levegőbe, s viszi a hírt a Jóistennek.”

Hercegkút Község Önkormányzata nevében Rák József polgármester mondott köszönetet a nyugdíjas éveit kezdő volt intézményvezetőnek a munkájáért. Ezután az ünnepelt foglalta össze életútját: „Szerezzetek köszöntök mindenkit, aki megtisztelt és eljött a mai ünnepségre. Sokat gondolkodtam azon, miről is beszéljek, mit mondjak el, hiszen 40 év alatt nagyon sok minden történt velem.

Mindenekelőtt talán azt, hogy szerencsésnek tartom magam, hogy azzal foglalkozhattam, amit nagyon szerettem: a gyermekek nevelésével. Szívesen emlékszem vissza kisgyermekkorom hétköznapijaira, mikor a környékbeli gyerekek nálunk gyűltek össze és nagyon jókat játszottunk együtt, és egy kicsit irányítottam is őket. Természetesen hatalmas rendetlenséget csináltunk, ezért aztán sok szidást kaptam a szüleimtől. Ám ezek a velük való kellemes élmények meghatározták pályaválasztásom irányultságát.

Először 3 évig a sárospataki III. számú óvodában dolgoztam, majd a diploma megszerzése után itt-hon, Hercegkúton helyezkedtem el. Akkoriban az óvoda a Makkoshotycai Általános Iskolához tartozott és Lengyelné Ili néni volt az óvodavezető. A nagylétszámú egycsoportos óvodába 43 gyerek járt, a délutáni alváshoz még az öltözőbe is ágyakat raktunk, hogy mindenki elférjen. -

Olajkályhával fűtöttünk, aminek begyújtása sok vesződségünkbe került. Sokat meséltünk a gyerekeknek, gyakran sétáltunk a környéken és a temetőben, ahol egy katona sírját is gondoztuk. Csak néhány hónapig dolgoztam, ezt követően 4 évig két gyermekemmel voltam szülési szabadságon.

1987-ben új csoporttal bővült az óvoda, visszahívtak dolgozni, amikor is a fiam még 2 éves sem volt. Nehéz időszak volt ez nekünk. Kerékpárral közlekedtünk: a fiam elől ült a felszerelt kisülésen, a lányom hátul a csomagtartón, a kormányon nagy csomag felakasztva, benne pelenka, váltóruha, én pedig középen ültem. Rám is szólt egyszer egy illető: „Hát a hátadra nem kéne még valami?”

Természetesen a nehézségeket könnyen elfeledtette velem a gyerekek vidámsága, öröme és szeretete. Ebben az időben kezdődött el az óvodai nyelvoktatás, amit az iskolai pedagógusok láttak el, mivel akkor még egyikünk sem tudott németül.

1991-ben Kákóczkyné Katika igazgatónőől kaptam megbízást vezető óvónői feladatok ellátására, amittől bevallom kicsit féltem, de arra számítottam, hogy csak rövid ideig fog tartani.

1993-ben érkezett óvodánkba Németországból Gudrun, aki foglalkozását tekintve játékszichológus volt, és segítette a német nyelvtanulást. Ez nagyon érdekes volt, mert ő egy szót sem tudott magyarul, mi meg egy szót sem tudtunk németül. Így szótár segítségével, kézzel-lábbal, rajzolással próbáltuk megbeszélni délutánonként a másnapi foglalkozást. Gudrunnak köszönhetjük, hogy egy, a falunkban is létező régi szokást újraéleszthettünk, azóta van minden évben Márton-napi lámpás felvonulás.

1998-ban létrehoztuk a „Hercegkút Gyermekéért Alapítványt”, amellyel sikerült bővíteni az óvoda anyagi forrásait

. Ebben az évben a törvény rendelkezésének megfelelően nevelőtestületünk hosszú, fáradtságos munkával elkészítette óvodánk nevelési programját. Tartalmában, nevelői szemléletében megőriztük a régi értékeket, hagyományokat, s emellett befogadtuk az újdonságokat, mértéktartással követve a felmerülő igényeket. Kolléganőimmel munkánk során együtt gondolkodva mindig törekedtünk a szépre, jóra, igazra.

'99-ben sajnos a gyermeklétszám csökkenése miatt már csak 1 csoporttal működhetett tovább az óvoda.

2004-ben szponzorok anyagi támogatásának köszönhetően régi álmom valósult meg azzal, hogy óvodásainknak nemzetiségi fellépő ruhát varrathattunk, amit ma is szívesen viselnek különböző rendezvényeken.

Nagy örömet jelentett valamennyiünknek, mikor a 2010/11-es évben ismét két csoportra bővültünk és a 2 éves bölcsődéseket is fogadni tudtuk óvodánkba.

A környező településekről is szívesen hozzák a gyerekeket. A szülők bíznak szakmai tudásunkban, szeretetteljes nevelői magatartásunkban, meg is fogalmazták, miért vonzó a mi óvodánk: mert családias, elfogadó környezetben odafigyelünk a ránk bízott gyermekekre és lelkiismeretesen neveljük őket. A szülőkkkel való bizalmas kapcsolatunknak köszönhetően, erkölcsi-anyagi támogatásaikkal nagyrésztben sikerült céljainkat megvalósítani. A szakmai sikereinken túl a legnagyobb ajándéknak mégis a gyermekek szeretetét és az együtt töltött percek tartom, ami most nagyon hiányzik nekem.

Még hosszasan sorolhatnám, hogy mi minden történt, a teljesség igénye nélkül csak néhányat említenék: volt lehetőségem németországi óvodában hospitálni két ízben is; nagyon jó hangulatú jótékonysági bálakat szerveztünk közösen az iskolával; családi kirándulásokat szerveztünk; pályázatokat írtunk, megnyert pályázati projekteken vettünk részt; gyermektáncaláncolókon szerepeltünk és természetesen minden nap változatos programot, tevékenységet biztosítottunk óvodásainknak.

2013-ban az óvoda 40 éves fennállását ünnepeltük, amelyre meghívtuk az óvoda régi dolgozóit is. Ez nagyon sok előkészülettel, szervezéssel járt, de számomra egy sikeres, szép ünnep marad. Az esemény tiszteletére emlékfát ültettünk a teljesen megújult óvoda udvaron, ahol fából készült játék- és sporteszközök biztosítanak játéklehetőséget a gyerekek részére. Ez az év más újdonságokat is tartogatott. A törvényi előírásnak megfelelően az óvoda önálló intézmény lett. A megbízott óvodavezetési feladatok új kihívást jelentettek számomra: új dokumentumok elkészítését, az Oktatási Hivatal által előírt elvégzendő napi feladatokat, vezetői teendőket, óvónői nevelőmunkára való készülést. Igyekeztem maximálisan helytállni. Az óvodánkba látogató szaktanácsadók mindig elismerően nyilatkoztak a vezetett dokumentációról, a csoportban színvonalasan végzett nevelői munkáról.

A legnagyobb esemény 2016-ban történt, mikor szeretett munkahelyem teljes mértékben megújult, ekkor egy kis időre a Művelődési Ház adott otthont az óvodás gyerekek számára. Mindkét csoportszoba új berendezési tárgyakat, galériát kapott, a gyermeköltöző és a mosdó is rendkívül esztétikus. Ilyen szép környezetben szívesen jönnek a gyerekek óvodába, jól érzik itt magukat, esténként még haza sem akarnak menni.

Nagyon jó volt, hogy munkatársaimmal mindig számíthattunk egymásra. Mindannyian elkötelezetek voltunk óvodánkért, munkánk során így egy csapatként, lelkesen tettük a dolgunk a gyermekekért. Hálás vagyok, hogy bennük nemcsak jó munkatársakra, hanem barátokra is leltem.

Nagyon örülnék annak, ha az óvodában eltöltött évek megmaradnának abban a sok száz kisgyereken, akikkel foglalkozhattam, akik először találkoztak a közösséggel, itt ismerkedtek verssel, dallal, körjátékokkal, remélem szép emléket őriznek szívükben.

Kedves Kolléganőim! Kívánom, hogy az óvoda szellemisége, légköre, szakmai színvonala továbbra is megmaradjon, hogy a jövőbe vetett hitetek, áldozatos munkátok eredményeként az idejárom boldog gyermekként cseperedjenek fel.

Szeretnék köszönetet mondani az Önkormányzat mindenkori vezetőinek, az iskola igazgatóinak és kollégáinak, kedves munkatársaimnak, családomnak és mindenkinek, akik segítettek, támogattak nevelői munkám során.

Gondolataimat egy Cicerótól választott idézettel zárom: „A legszebb emlék a szeretet, melyet mások szívében hagyunk magunk után.”

Köszönöm, hogy meghallgattatok!

A szép ünnepi esemény a közösség ajándékának átadásával folytatódott, majd az ünnepelt meghívására közös vacsorával folytatódott, végül késő estebe nyúló, régi emlékeket is felidéző kellemes hangulatú együttléttel zárult Éva óvónéni nyugdíjas búcsúztatója.

A Hercegekúti Hírek olvasói nevében is hosszú, boldog nyugdíjas éveket kívánunk!

A Nyugdíjas Klub 2017. május havi hírei

Az időjárás végre kegyes volt hozzánk, így a korábbi elmaradt és bevállalt munkánkat május 2.-án el tudtuk végezni. Tizenöten jöttünk össze reggel a szőlők aljánál, hogy felmenjünk a Pogány-kúthoz. Polgármester úr három közmunkást (Braun György, Nagy Antal és Varga Attila) küldött, hogy előttünk haladva lekaszálják a sok esőtől szépen megnőtt fűvet a felvezető úton. A kút környékén először a mi csapatunk szedte össze a letört faágakat és gereblyézte össze a lehullott tobozokat, majd egy kijelölt égető helyre gyűjtöttük össze a felgyülemlett szeméthalmazzal együtt, és mindent elégettünk. A közmunkások ezután itt is folytatták a kb. két hektáros terület nagy részén a fűnyírást. Közben Naár Józsi előrelátó szervezésének köszönhetően Varga Pali kihozta a már elég rozoga fahíd felújításához az előre kifűrt új deszkákat, amit aztán Frikker Lacival a felszedett régi helyett leszögeltek és ezzel több évre megint egy biztonságos átkelést biztosítottak a kedvelt kirándulóhelyre.

Az elvégzett munka során mindenki kellő módon megéhezett és előkerültek a nyársak, melyre felkerült a szalonna és kolbász, amit szépen megsütöttünk és beszélgetés közben jóízűen elfogyasztottunk. Mindannyian jólesően állapítottuk meg, hogy megint tettünk valamit saját környezetünk szebbé tétele érdekében és egy délelőtt ismét együtt voltunk. (a közmunkások még maradtak és tovább folytatták a kaszálást.)

A Reiki-tanfolyam keretében két újabb találkozás volt, és úgy tűnik, hogy marad az érdeklődés továbbra is a téma iránt, ami nem kötelező és mindenki akkor jön, amikor van rá ideje.

Május 21.-én vasárnap hat fős kis csapatunk Tokajba látogatott, ahol végig sétáltunk a kisváros szépen rendezett főutcáján és betértünk a közelmúltban kívül-belül felújított római katolikus templomába, ahol éppen szentmise volt, és megvártuk annak végét, találkoztunk rokonokkal is, majd utána fényképeztünk egyet. Ezután felsétáltunk a nemrégben ugyancsak felújított „Finánc-domb”-ra, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a Tisza és a Bodrog összefolyására, a Bodroghözre és a távoli Zempléni-hegység vonulataira.

Tokajból Rakamazon és Tímáron áthaladva Balsára mentünk, ahol a kompon átkeltünk a Tiszán, majd Kenézlőn megnéztük a görög katolikus templomot, melynek nagyon szép az ikonosztázionja.

Délre ártértünk Zalkodra, ahol az ősi templomban Polyák esperes úr éppen elkezdte az ünnepi szentmisét, amin aztán mi is részt vettünk. A mise végén beszélgettünk az ismerősökkel, és itt is csináltunk pár fényképet. Most már lelkileg is feltöltődve indulunk hazafelé, és Patakon még megettünk egy fagyaltot is. Úgy vélem, hogy ez a rövid „szomszédolás” is mindannyiunknak jól esett és még külföldre sem kellett menni, hogy szép dolgokat láthassunk egy vasárnap délelőtt.

Május utolsó vasárnapján a Vegyeskórus tagjai részt vettek és énekeltek a Magyar Hősök Emlékünnepén a temetőben.

Majd felmentek a Gombos-hegyre is az ismét elhözött Szent Orbán ereklye tiszteletére megtartott ünnepségre.

Rák József nyugdíjas

Suli-☀tár

Idén **április 28-án** 13. alkalommal került megrendezésre Rakamazon az Erzsébet Királyné Idegen Nyelvű **Drámafesztivál**. A nagy népszerűségnek örvendő rendezvényre minden évben nagyon sok résztvevő látogat el az ország egész területéről, sőt külföldről is. Angol, német, francia és olasz előadásokat is megtekinthetnek az érdeklődők. A csoportok óvodástól a középiskolás korosztályig mutatják be produkcióikat.

A korábbi évekhez hasonlóan ebben a tanévben is a 4. osztályosok vettek részt a megmérettetésen. A Hófehérke és a hét törpe c. mesét mutatták be tanulóink német nyelven. Az előadás nagyon jól sikerült, gyerekeink a legjobb tudásuk szerint adták elő a mesét.

Az eredmények is ezt igazolják, hiszen megkaptuk a legszebb díszlet díját és két különdíjat is elhoztunk: a legjobb női főszereplő díját Hünlich Lotte, a legjobb mellékszereplő díját pedig Gaál Imola kapta. Minden évben szívesen és szorgalmasan készülünk erre a fesztiválra, mert fontosnak tartjuk, hogy az iskolai tananyagon kívül is találkozzanak a gyerekek a német nyelv használatával. Ezen az eseményen tapasztalatokat cserélhetünk, a gyerekek is megismerhetik ezeket a lehetőségeket. Jó alkalom ez arra is, hogy új lendületet kapjon a nemzetiségi nyelvhasználat.

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani az Önkormányzatnak, hogy az utazásunkat biztosította, és a Német Nemzetiségi Önkormányzatnak, hogy a nevezési díjjal hozzájárult szereplésünk sikeréhez.

A Tolcsvai Általános Iskola első alkalommal hirdett **szövegértési versenyt** alsó tagozatos 2. 3. és 4. osztályos tanulóknak. **Május 4-én** iskolánkat 6 gyerekek képviselte, melynek a tolcsvai integrált szolgáltató központ adott színteret. Tanulóink ismét eredményesen szerepeltek, második osztályból: Thuróczi Kitti 4., Molnár Rafael 6., harmadik osztályból : Füssi-Nagy Csongor 1., Szabó Anna Sára 5., negyedik osztályból: Gál Imola 2., Sütő Dominik 5. helyezést ért el.

Május 7-én, vasárnap a Művelődési Házban köszöntöttük az édesanyákat. Ezen a szép ünnepen nemcsak az édesanyák, hanem a nagyszülők és az édesapák is jelen voltak és együtt kísérték figyelemmel a gyerekek megható műsorát.

Május 26-án Sárospatakra látogattunk a Művelődési Házba, ahol egy kiállítást tekintettünk meg. A „Testünk a csoda” elnevezésű, a szervrendszerek működését interaktív eszközökkel bemutató kiállításon a különféle állomásokat végiglátogatva képi és szöveges információs paravánok segítségével, játékos eszközök használatával fedezhették fel a gyerekek az emberi test működését.

Május 27-én részt vettünk a Hercegkúti Önkormányzat által szervezett gyermeknapi rendezvényen, ahová idén nagyon sok érdeklődő gyermek és szülő látogatott el.

A programok sokasága várta a gyerekeket: kézműves foglalkozások, arcfestés, csillámtetoválás, sportversengések, lövészet, tűzoltósági bemutató, cukorágyú és az elengedhetetlen ugráló vár. A rendezvény elérte a célját, hiszen a kicsik és a nagyobbak is láthatóan nagyon jól érezték magukat, mindenki talált érdeklődésének és korának megfelelő elfoglaltságot.

tanítók

Óvodások anyák napi műsora

Hercegkúti Gyermeknap - 2017. május 28.

HERCEGKÚTI-HÍREK

TELECOM DOLGOZÓINAK CSAPATÉPÍTŐ MUNKÁJA HERCEGKÚTON

A ZEMPLÉN Csoport 2016/2017.évi bajnokság, tavaszi idény

22.forduló

2017.04.30. vasárnap 17:00

Hercegekút - Golop 5:5 IFI 4:3

Matisz Á, Szabó M, Karai P, Orosz I, Erdős M, Bányai G, Kiss A, Szabó G, Bordás Cs, Tóth Á, Ulimájér D

Gólszerzők: Tóth Á (3), Szabó G, Erdős M

23.forduló

2017.05.07. vasárnap 17:00

Olaszliszka - Hercegekút 5:1 IFI 3:0

Bordás Cs, Szabó M, Karai P (Tóth D), Orosz I, Erdős M, Bányai G, Szabó G, Tóth Á, Csomós M, Tuss P, Hoffmann L

Gólszerző: Hoffmann L

24.forduló

2017.05.14. vasárnap 17:00

Hercegekút - Kovácsvágás 5:5 IFI 2:5

Bordás Cs, Bordás P, Ráski P (Ulimájér D), Erdős M, Bányai G, Szabó M, Tóth Á, Csomós M, Tuss P, Kiss A, Horváth T

Gólszerzők: Csomós M, Tuss P

25.forduló

2017.05.21. vasárnap 17:00

Bodrogolaszi - Hercegekút 0:6 IFI 3:1

Bordás Cs, Karai P, Ráski P, Erdős M, Szabó G (Bányai G), Hoffmann L (Tóth D), Szabó M, Tuss P, Kiss A, Horváth T, Szécsi M

Gólszerzők: Tuss P (4), Szabó M, Erdős M

Hercegekúti Hírek Hercegekút község információs lapja

Kiadja: Hercegekúrtért Közalapítvány

Felelős kiadó: Borsósné Fischinger Henrietta

Szerkesztő: dr. Stumpf Enikő

Hercegekút, Petőfi u. 110.

Megjelenik: havonta

Nyilvántartási szám: ISSN 2060-4483

Nyomdai munka: Sárospataki Nyomda